

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

på forhånd at tage stilling i denne sag. Jeg har lovet her at forelægge den for instituttet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 136 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om rigsretten.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 661; fremsættelsen findes i tidenden sp. 614).

Lovforslaget sættes til forhandling.

K. Axel Nielsen: Det af den højtærede justitsminister fremsatte forslag til lov om rigsretten er næsten ord til andet ligelydende med den i 1939 vedtagne lov, der ikke kom til at træde i kraft, fordi den da af rigsdagen vedtagne grundlov faldt ved folkeafstemningen.

Bortset fra enkelte mindre betydelige sproglige rettelser er der ikke andre ændringer i forhold til 1939-loven end dem, der følger af landstingets afskaffelse og af, at rigsretten ikke som efter grundlovsforslaget i 1939 skal påkende spørgsmålet om politiske foreningers lovlighed. Disse nødvendige ændringer, der er indarbejdet i lovforslaget under nøje iagttagelse af bestemmelserne i grundlovens §§ 59 og 60, giver mig ikke anledning til mange bemærkninger. Det allermeste af det foreliggende lovforslag har været gennemarbejdet såvel i dette høje ting som i landstinget, og da loven af 1939 i meget høj grad byggede på den gældende rigsretslov af 1852, der har virket tilfredsstillende, tør jeg vist spå dette nye lovforslag en hurtig og let gang gennem tinget. Den indvending, som retsplejeudvalget i 1939 rejste mod, at medlemmer af den forenede rigsdag, der havde stemt for at rejse rigsretssag, senere virkede som dommere i rigsretten, er faldet bort, efter at det i grundloven er bestemt, at folketingets medlemmer

ikke kan vælges til medlemmer af rigsretten. Jeg gør dog opmærksom på, at den situation kan opstå, at en dommer, efter at han er valgt, og under en løbende rigsretssags behandling kan blive valgt til medlem af folketinget, og at det formentlig bør medføre, at han må trække sig tilbage. Måske vil det være praktisk at gøre en tilføjelse herom til § 2 i lovforslaget.

Ved folketingets første behandling af lovforslaget af 1939 kritiserede det daværende medlem af tinget hr. Victor Pürschel den bestemmelse, der nu findes i lovforslagets § 8, bestemmelsen om, at rigsrettens dommere skal afgive en højtidelig forsikring, idet hr. Victor Pürschel udtalte som sin sikre overbevisning, at de rigsretsmedlemmer, der var dommere i Højesteret, også uden en sådan forsikring opmærksomt ville følge forhandlingerne i retten og dømme således, som de fandt ret og sandt at være efter loven og sagens bevisligheder. Jeg er tilbøjelig til at give hr. Pürschel ret heri, men det er ikke noget stort spørgsmål, og ønskes den, som jeg synes, overflødige bestemmelse opretholdt, skal jeg ikke indvende noget herimod; den kan ikke gøre skade.

Lovforslaget opretholder den hemmelige votering, og da vi ikke har offentlig votering ved andre retter, er det vel ikke rimeligt at indføre noget nyt på dette område i rigsretten. Derimod anser jeg det for ønskeligt at få indført bestemmelser om, at der skal være ret og pligt til at dissentiere, og om, at mulige dissentierende vota skal optages i dommen, således som det ved retsplejelovens § 218 er bestemt for Højesteret.

Jeg har endelig en indvending mod bestemmelsen i lovforslagets § 74 om, at anklager og forsvarer kun får salær, når de nedlægger påstand derpå. Reglen stammer fra loven af 1852, og den stemte dengang med den regel, der gjaldt vedrørende alle retssager, at glemte sagføreren at påstå sig tilkendt salær, fik han intet. Mærkeligt nok er reglen ikke pillet ud af 1939-loven, skønt retsplejeloven forlængst har ophævet den for retssager i almindelighed. Da der næppe kan anføres saglige grunde for at opretholde reglen på dette specielle område, foreslår jeg, at den udgår.

Med disse bemærkninger skal jeg iøvrigt anbefale lovforslaget til vedtagelse.